

Det er således ofte vor pligt at være misfornøjede, selv om vor tilbøjelighed leder os i den modsatte retning. Især gælder dette, dersom vi tilfældigvis selv undgår de skadelige følger af en lov, som den klasse, vi tilhører, er underkastet, mens mange af vore fæller sukker under den.

Hyad nu end grunden dertil kan være, så meget er vist, at hos ingen har tilfredshed i den grad været en fejl som hos kvinderne. Læser vi menneskeslægts historie, finder vi kun én klasse, der aldrig har forroliget verden med oprør, og det er kvinderne. Hvilken behandling de end har været underkastede, har de aldrig vist nogen tilbøjelighed til modstand. De er bleven indesluttede i sine egne hjem i det gamle Grækland eller Indien; de har måttet underkaste sig flerkoneriets tyranni; de er bleven gjorte til bytte og leg for de kæmpende magter — men de har aldrig som klasse forsøgt at bevirke sin egen befrielse. I overensstemmelse hermed ser man, at kvinderne i mormonstaten Utah har indsendt en ansøgning til gunst for flerkoneriet. De kan ikke beråbe sig på, at det har været skik og brug i umindelige tider i deres samfund, for flerkoneriet har ikke fundet sted i mere end ét slægtled; ejheller på, at det har været en almindelig skik i den civiliserede verden, for kun i oldtidens eller i de uciviliserede samfund har det fundet sted. Intet kan vel sære den kvindelige stolthed dybere eller træde kvindens bedste følelse mere under fødder end flerkoneriet, og dog er Utahs kvinder, de unge som de gamle, ikke alene tilfredse med Brigham Youngs system, men de er endog iblandt hans ivrigste forsvarere. Et stærkere bevis på kvindens nedværdigelse kan næppe gives.

Når man tænker på sådanne kendsgerninger, er det ikke vanskeligt at forstå, at det bevis så ofte bliver brugt imod forbedringen af kvindernes stilling i samfundet, at de er fuldkommen tilfredse med den, som den er.

Hvorfra stammer denne tilfredshed? Ganske vist ikke fra, at der er sørges for deres velfærd. Dersom staten, som filosofen Comte har foreslået, gav en pension til enhver ugift kvinde, kunde man endda forstå, at kvinderne ikke beklagede sig. Man kunde da sige, at de havde solgt sin „førstefødselsret“ for en ret lindser, men i så fald havde de lindserne, og det var dog altid noget. Men endnu har vi ikke fulgt Comte's ideer, og vi holder på, at kvinden skal være afhængig uden at sørge for, at hun altid har nogen at støtte sig til. Det kan derfor ikke vække forundring, om nogle kvinder, der af bitter erfaring har lært, hvor svag den beskyttelse er, man forlanger, de skal stole på, synes, det vilde være bedre, om man lyttede til deres røst, når lovene blev skrevne.

Men det kan ikke nægtes, at mange kvinder ere tilfredse med sin underordnede stilling. Under ethvert system findes der en del lykke. Rigtig nok er det hinduiske begreb om ægteskab meget lavt og den skik at gifte børn bort yderst fordærvelig og nedværdigende for kvinderne; men en upartisk iagttagelse vil blive nødt til at indrømme, at i gennemsnit er huslig lykke ikke meget mindre i Indien end i England. Ja dersom vi vilde lade spørgsmaalet afgøre ved en almindelig afstemning og spurgte de indiske kvinder, om de ikke foretrak vort system, vilde størstedelen